

Διπλῆται καὶ κρηναίτε τὰς παραδόσεις. ἂς εὐδοκῶμεν εἶτε διὰ λόγου εἶτε δι' ἐπιστολῆς ἑμῆς
Ε' Θεσσαλονικεῖς (Σφ. Ε' τυχ. 18)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΥΤΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 8 Δεκεμβρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
Έτος ΙΓ'. Αριθ. 301 Τμήτ. Φέλλος Δσχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Εκδόσεις: Όσοις Εάγγελος 32—'Αθήναι

Διευθύνεται υπό έμελοῦς Συντακτικῆς Έπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Έξάμηνος δραχ. 15.— Ετήσια δραχ. 50

Εξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 2.— Ετήσιο δ. 1. 2

Ἡ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Με ἀρκετὴν εὐχαρίστησιν ἐπληροφόρηθην τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας νὰ συγκληθῇ καὶ αὐθις τὴν 21 Ἰανουαρίου 1959, τῇ ἀξιώσει τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ θαυμασμός μας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι εἰλικρινῆς καὶ βαθύς. Συγχαίρομεν αὐτὴν καὶ ἰδιαίτερώς τὸν Ἐξοχώτατον ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Ὀρθοσκευμάτων Ὑπουργόν, οὗτινος ἡ διάνοια ἀνεδείχθη εὐπαθῆς δέκτης τῆς ἀγωνίας τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ· ἀγωνία ὃς λαός, διότι διαβλέπει τὴν νυσταλέαν νωθρότητα τῶν Ἱεραρχῶν, ἀτόλμων νὰ προβῶσιν εἰς σοβαράς καὶ γενναίας χειρονομίας χάριν τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐπιβαλλομένης ἐπιδράσεως παρὰ τῷ λαῷ. Τὰ περισσώτερα τῶν προβλημάτων μετὰ τὰ ὅποια ἡσχολήθη ἡ Ἱεραρχία παρέμειναν ἄλυτα, ἄλλα παρεπέμφθησαν, ἄλλων ἡ λύσις ἀνεβλήθη καὶ ἐν γένει ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ ὑπεριτάτου τοῦτου τῆς Ἐκκλησίας κοινοβουλίου οὐδεμίαν καρποφορίαν ἐπέφερε.

Ἐπρεπε λοιπὸν κάποιος νὰ εὗρεθῇ διὰ νὰ «ὑποδείξῃ» εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τὰς εὐθύνas τῆς, τὰ καθήκοντά της καὶ νὰ «ὑποχρεώσῃ» αὐτὴν θετικῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀταξίαν, τὴν προϊούσαν ἀποσύνθεσιν, τὸν αὐξάνοντα μαρασμόν.

Καὶ τὴν ὥραιαν αὐτὴν ἀποστολὴν ἀνέλαβε ὃ ἐντολοδοχος τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ἡ Κυβέρνησις του.

Βεβαίως ἐὰν ὑπῆρχε ζῶσα «Ἐκκλησία», ἐὰν ἡ «Ἐκκλησία» διετήρει ἴσυνη πενιχρά τῆς ἀποστολικότητός της, (ὡς φρονήματος καὶ βιώματος θεωρουμένης τῆς λέξεως), τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ παρίστατο ἀνάγκη νὰ ὑποδειχθῶσιν ἐκ τῶν

ἐξωθεν αἱ ὑποχρεώσεις της.

Δὲν θὰ κατεβιβάζετο ἡ Ἱεραρχία εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς κατευθυνομένης ἀγέλης, τῆς ὁποίας ἡ παρεία διαγράφεται ὑπὸ τοῦ ἐπισειομένου καλὰμου. Μόνη της θὰ ἐπέλυε τὰ προβλήματα της, ἐμπνέουσα τὸν σεβασμόν καὶ ἐπιβάλλουσα τὰς ἀπόψεις της.

Ἄλλ' ὅταν οἱ Ἀρχιερεῖς τραγουδοῦν εἰς τὰς αὐλὰς τῶν ἀρχόντων, ὅταν διαπληκτίζονται κατὰ τὰς συνεδριάσεις, ὅταν συντρώγουν καὶ συμπίνουν μετὰ ροταριανούς, ὅταν διακατέχωνται ἀπὸ ἐπαγγελματικὸν πληθωρισμόν καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος, ὅταν ἔπαυσαν νὰ ἔχουν τὴν συναίσθησιν τῆς Οἰκουμένης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θεωροῦν ἑαυτοὺς πρίγκηπας, ὅταν εἶναι μισθωτοὶ καὶ ὄχι ποιμένες, ὅταν ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν, τότε πῶς νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸν συντριπτικὸν δυναμισμόν τοῦ Χριστιανικοῦ Πνεύματος;

Λυπούμεθα λοιπὸν διὰ τὸν κυβερνητικὸν αὐτὸν παρεμβατισμόν. Εἶναι ὅμως τὸ ἀναγκαῖον ἐγερτήριο ἐκ τοῦ ληθάργου!

Δὲν τὰ γράφομεν αὐτὰ ἀσεβοῦντες πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὰ γράφομεν ὀδυνόμενοι διὰ τὴν κατὰπτωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, διὰ τὴν ὁποίαν εὐθύνονται οἱ Ἐπίσκοποι. Οὐτε μᾶς εὐχαριστεῖ ὁ παρεμβατισμὸς τοῦ Κράτους εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἐκκλησίας, διότι εἴμεθα ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀντιμετωπίζομεν τὴν φρικαλέαν ὑπνῆλιν τῆς «Ἐκκλησίας» καὶ τὴν ἀποκαρδιωτικὴν ἀδράνειαν τῶν ποιμένων, δι' αὐτὸ χαίρετιζομεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν κυβερνητικὴν χειρονομίαν, ἥτις δὲν ἔχει τὸν χαρακτήρα ἀσε-

Ἡ ΕΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

**Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
Ἐξασφαλίσαι καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας !**

Εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι μετὰ τῶν ἀδελφῶν μας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἔχομεν «Ἐνα Κύριον, μίαν Πίστιν, ἓν βάπτισμα», τὴν Πίστιν εἰς τὸν Κύριον, καὶ εἰς τὸ βάπτισμα, τῆς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμῶς, ὁ Νομοθέτης τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖ, «ἵνα ὁμοθυμαδὸν, ἐν ἑνὶ στόματι, δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Ρωμ. 1 Ε' 6). Ἐζήτει δέ, ὅτε ἦτο ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ, ζητεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀπὸ τῶν Ὁθρανίων σκηνωμάτων του «ἵνα ἀκούσῃ τὰ περὶ ὑμῶν, ὅτι στήκετε ἐν ἑνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ Εὐαγγελίου» (Φιλιπ. α' 27). ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δώσῃ ὑμῖν, τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις, κατὰ Χριστὸν» (Ρωμ. ιε' 5) «Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ἡ Εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἐν..» (Ἐφεσ. β' 15) «Πληρώσατέ μου τὴν χαρὰν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμφυχοι, τὸ ἐν φρονούντες» (Φιλιπ. β' 2).

Τριᾶκοντα καὶ πλέον ἔτη παρήλθον, ἀφ' οἷου δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐγκατεστάθη ἐν Ἑλλάδι τὸ διορθώμενον Ἡμερολόγιον, καὶ ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν δύναται νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ τὴν πατερικὴν γαλήνην της, ἐκ διαφόρων ἀναταραχῶν καὶ βιαίων μέτρων τὰ ὅποια λαμβάνονται, τῇ εἰσηγησίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἐναντίον τῶν λεγομένων Παλαιοημερολογιτῶν, τῶν ὁποίων αἱ συνειδήσεις, δὲν δύναται νὰ ἡρεμήσωσιν, ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐκείνη

βοῦς ραπίσματος, ἀλλὰ ἐναγωνίου ἐγερτηρίου, χάριν αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ μεγαλείου.

Ἐκφράζομεν μάλιστα τὴν εὐχὴν, ὅπως ἡ Κυβέρνησις, διακρινομένη διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ ἐντεταλμένου ἐπὶ τῆς Παίδειας Ὑπουργοῦ της, διευρύνῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἀξίωσιν τὴν ρύθμισιν ὅλων τῶν ἐκκρεμούντων προβλημάτων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ με σκοπὸν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἐξυρεθῇ καὶ οὐσιαστικὴ λύσις τοῦ σοβαροῦ παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος, ἀντὶ τῆς κακοτέχνου ἀντιγραφῆς τοῦ παρελθόντος.

Πλήρεις ἐλπίδων, χαίρετιζομεν καὶ αὖθις τὴν Κυβερνητικὴν ἀπόφασιν καὶ ἀναμένομεν καὶ ἐτέραν πρωτοβουλίαν κατὰ τὴν νέαν περίοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἔτοιμοι νὰ συμβάλωμεν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ἐπιμάχου παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος.

ἦτο μονομερῆς, καὶ δὲν προήρχετο ἐκ τῆς κοινῆς ἀποφάσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ Εὐαγγελικὸν Πνεῦμα, καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπὶ πλέον Ἐπιτροπῇ, ἐκ Νομοθετῶν καὶ Θεολόγων, καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, διορισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐπαναστατικῆς τότε Κυβερνήσεως, πρὸς μελέτην τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἥς μετείχε καὶ ὁ Μακαριώτατος Χρυσόστομος, τότε καθηγητῆς, ἀπεφάνθη, ὅτι «Μία, ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν ἄλλων, καὶ νὰ δεχθῇ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ αὕτη Σχισματικὴ, ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Καὶ τοῦτο, διότι, ὅσον καὶ ἂν αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαστικαὶ Ἀυτοκέφαλοι, εἶναι ἀνεξάρτητοι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν Διοίκησιν αὐτῶν, εἶναι ὁμως ἡνωμένοι πρὸς ἀλλήλους, διὰ τῆς αὐτῆς Πίστεως καὶ τῆς θείας Λατρείας, ὡς καὶ διὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων καὶ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὕτως, ὥστε νὰ μὴ δύναται μία ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία, ἀνευ τῆς συναινέσεως τῶν ἄλλων νὰ μεταβάλῃ ἓνα ἐκκλησιαστικὸν θεσμόν, γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς φύσεως».

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἐταράχθη ἡ συνείδησις μερίδος ὀρθοδόξων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία ἠονήθη νὰ δεχθῇ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην ὡς ἔγκυρον καὶ πανορθοδόξου κύρους, καὶ συνεπῶς, ἔκτοτε ὑποβόσκει Σχίσμα Ἐκκλησιαστικόν, μεταξὺ τῶν ἀποδεξαμένων τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν μὴ ἀποδεξαμένων, οἵτινες διακηρύττουσιν, ὅτι ἔχουν παρὰ τὸ πλευρόν των, τὸν ὄγκον τῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱερουσαλὴμων, Ρωσίας, Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας, ἅμα δὲ καὶ τὸν Ἅγιον Ὅρος.

Καὶ πράγματι, τὰ πράγματα οὕτως ἔχουσι καὶ τὸ Σχίσμα σοβεῖ, ἐπὶ ἀνυπολόγιστον ζημίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, οὕτινος διασπᾶται ἡ ἐνότης, διὰ τῶν διαιρέσεων, αἵτινες δημιουργοῦνται ἐκ τῶν θρησκευτικῶν τοιοῦτων,

Πρὸ μιᾶς τοιαύτης τραγικῆς καταστάσεως, τί πρέπει νὰ κάμῃ ἡ Σεπτῇ Ἱ. Σύνοδος ;

Νὰ ἀδιαφορήσῃ ; Δὲν ἐπιτρέπεται· διότι δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ κόσμιον, νὰ ἀντιμετωπίζῃ ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαὸς πότε τις ἀσχημίας τῆς Κερατέας, καὶ πότε τὰς ἀθρόας, ἀντικανονικὰς καὶ ἀπολελυμένας Χειροτονίας; ψευδοεπισκόπων καὶ ψευδοιερέων, γνωστοῦ τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου Κανόνος (ΣΤ') «μηδένα ἀπολελυμένως χειροτονεῖσθαι,... τοὺς δὲ ἀπολύτως χειροτονουμένους, ὥρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος, ἄκυρον ἔχειν τὴν τοιαύτην χειροτονίαν καὶ μηδαμοῦ δύνασθαι ἐνεργεῖν, ἐφ' ὅβρει τοῦ χειροτονήσαντος», χειροτονίας, αἱ ὁποῖαι διακωμωδοῦν τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ γελοιοποιοῦν, ἐνώπιον τοῦ πιστοῦ Λαοῦ καὶ τῶν ἀπίστων καὶ διασφύρον

τὴν ἱερότητα τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας.

Νὰ λάβῃ πάλιν καταδικαστικὰς Ἀποφάσεις κατὰ τοῦ Σχίσματος, δὲν δύναται, διότι, δὲν πρόκειται περὶ πειθαρχικοῦ ἁμαρτήματος, ἀλλὰ περὶ ζητήματος ἐφορῶντος τὴν καθόλου Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἣς ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀποτελεῖ μέρος, ὅπερ, δὲν δύναται νὰ ἀποφασίσῃ κατὰ τοῦ ὅλου.

Συνεπῶς, μία κανονικὴ διέξοδος ὑπάρχει, τῆς συγκλήσεως μιᾶς τοπικῆς Συνόδου, ἀποτελεσθησομένης ἐκ τῶν προέδρων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἐξουσιοδοτημένων πρὸς τοῦτο, ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν, ὥστε διὰ τῆς ἀποφάσεώς τῶν νὰ λήξῃ τὸ πολυθύλητον ζήτημα τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαισημερολογιτῶν λεγομένων ἀδελφῶν καὶ τέκνων μας, νὰ παύσῃ δέ, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἡ καταδίωξις αὐτῶν, διὰ τῶν Ἀστυνομικῶν ὁργάνων τῆς Πολιτείας, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὁ ἀντικανονικὸς ἐκτραχηλισμὸς τῶν ἀνθρώπων τῆς Κερατέας, εἰς ἀντικανονικὰς καὶ κομικὰς χειροτονίας ἀπολελυμένων ψευδοεπισκόπων, διακωμωδούντων συνεχῶς τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ ὑψίστου Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης καὶ δημιουργούντων καταστάσεις, ὑποκειμένας εἰς Κανονικὰς Ποινάς, διὰ τὸν σκανδαλισμὸν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν περιφρόνησιν, διὰ τὴν καλλιεργουμένην ἐσωτερικὴν τοῦ ἔθνους διαίρεσιν.

Ἡ ἀγνοεῖται τὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ ἀσύνετοι αὐτοὶ ἀνθρώποι, ἔφθασαν μέχρι τοιούτου σημείου παραφορᾶς, ὥστε νὰ ἀποστελέλωσι τοιούτους ψευδοεπισκόπους ὡς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀγωνιζομένην Κύπρον, καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀμερικῇ ἀπόδημον Ἑλληνισμόν, ἐπὶ μεγίστῃ Ἐθνικῇ ζημίᾳ; Ἡ ἀγνοεῖται, ἐπίσης, τὸ γεγονὸς, ὅτι φιλόδοξοι καὶ σπουδαρχοὶ τινὲς ἱερωμένοι νομίζοντες ἑαυτοὺς ἡδικημένους ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, καταφεύγουν εἰς τὸ ψευδοεπισκοπικὸν Ἐργαστήριον τῆς Κερατέας, ἵνα χειροτονῶνται ψευδεπίσκοποι, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ματαιοδοξίας τῶν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ζημίαν, τὴν ἐκ τῆς προδοσίας τῶν προκαλουμένην τῇ Ἐκκλησίᾳ;

Ἡ ἀγνοεῖται, ἐπίσης, ὅτι Κληρικοὶ ἁμαθεῖς καὶ ἀνόητοι, βεβαρημένοι διὰ κατηγοριῶν ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας καταφεύγουν εἰς Κερατέαν, ὡς εἰς Ἀσυλὸν, προστατευτικὸν τῆς ἀνοησίας τῶν καὶ τῆς ἐνοχίας τῶν.;

Συμφέρεi, λοιπὸν, μία ὀριστικὴ λύσις τοῦ ζητήματος, δι' ἀποφάσεως μιᾶς Τοπικῆς Συνόδου, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἰσηγήθημεν. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ σύνοδος αὐτὴ ἀποφασίσῃ τὴν διατήρησιν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν Ἀπόφασιν ταύτην καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν δὲ ἀποφασίσῃ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ διωρθωμένου ἡμερολογίου, τότε, νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς αὐτὴν, καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ὥστε «τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις, κατὰ Χριστὸν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν, ἐν ἐνὶ στόματι, δοξάζει, λέγει ὁ θεὸς Παῦλος, τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ. ιε' 6) ἐνθυμούμενος πάντοτε τὴν βασικὴν καὶ θεμελιώδη διδασκαλίαν τοῦ θείου Ἀποστόλου «Μόνον ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε, ἵνα.. ἀκούσῃ τὰ περὶ ὑμῶν, ὅτι στήκετε

ἐν ἐνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ Εὐαγγελίου...».

Ἰκετεύομεν τὴν σεβαστὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἐν ὀνόματι τῆς θείας Ἀγάπης καὶ τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα λάβῃ μίαν Ἀπόφασιν πρὸς ἱκανοποίησιν, ὅχι ἀνθρώπων, ἐνιοι τῶν ὁποίων ἐφθασαν πρᾶγματι, ἐν τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ζήλου τῶν, νὰ κατηγοροῦσιν ἀνευλαβῶς τὴν Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, ὡς ἀποπλανηθεῖσαν τῆς Ἀληθείας, ἀλλὰ πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτῆς τῆς θείας Ἀληθείας, ἡ ὁποία θέλει τὴν τε ἐσωτερικὴν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ Δόγμα καὶ τὴν Λατρείαν, τῆς ὁποίας τόσαι λειτουργικαὶ ἐκφωνήσεις εὐχονται «τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» «Ἴνα, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζωμεν καὶ ἀνυμνῶμεν τὸ Πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς Ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...»

Αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα καὶ ὅχι, κυρίως εἰπεῖν αἱ 13 ἡμέραι. Ἐὰν ὅμως ὑπὲρ τοῦ θέματος τούτου χρειάζονται καὶ αἱ 13 ἡμέραι, νομίζομεν, ὅτι, διὰ τὰς 13 ἡμέρας, δὲν πρέπει νὰ θυσιάσῃ ἡ Ἐνότης τῆς τῆς Ἀγίας ἡμῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῆς, καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰς λοιπὰς Ἀγίας Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας. Ἄς κληθῇ, λοιπὸν, μία Τοπικὴ Σύνοδος, τὸ συντομώτερον καὶ ἄς ἀποφασίσῃ! Εὐελπιστοῦμεν δέ, ὅτι, εἰς τὴν Ἀπόφασιν ταύτην, θὰ πειθαρχήσωσι καὶ οἱ ἀδελφοὶ Παλαισημερολογίται καὶ ἡ Εἰρήνη τοῦ Θεοῦ θὰ θριαμβεύσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἀγίαν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν.

Πάντοτε εὐπειθὴς εἰς τὰς Ἀποφάσεις τῆς Σεπτικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς Ἱεράρχης

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ἌΝΟΡΘΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ,,

Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Καλύβα

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ πολυγραφώτατος ἀρχιμανδριτὴς Χριστόφορος Καλύβας ἐξέδωκε βιβλίον, ὅπερ ἀποτελεῖ Κωδικοποίησιν ἄρθρων τοῦ εἰς τὸ περιοδικὸν «Τρεῖς Ἱεράρχαι». Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς ἐλέγχει τὰς διαφόρους ἐκτροπὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου καὶ συνιστᾷ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὑποβάλλων συγκεκριμένα σχήματα.

Καίτοι ἐν αὐτῷ ὑπάρχει μία ἀτυχὴς ἐκφρασις, δυνάμενη νὰ ἐκκληφθῇ ὡς καθ' ἡμῶν οἰκμή. ἐν τούτοις εἶναι ὥραϊον καὶ ἀξιόλογον ἐλπίζομεν δέ, ὅτι εἰς προσεχὴ ἐκδοσὶν ὁ συγγραφεὺς τοῦ θά δικαιώσῃ τοὺς ἀγωνιζομένους διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου, μετὰ τοῦ συντηρητικοῦ πνεύματος τῶν ὁποίων συμφωνεῖ.

Τὸ ὑπάρχον κλῆμα

Πληρ. φοροῦμεθα βασίμως, ὅτι ἐκπρόσωπος τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εὐδοκᾷ ἐν συνειρήνῃ ἐπισημ. μετὰ Κυβερνητικῶν παραγόντων καὶ ἀνωτάτων στελεχῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ὁρθοσκευμάτων. Κατὰ τὰς ἐπισφᾶς αὐτὰς ἐξεῖς αἱ μετὰ προσοχῆς τὸ ζήτημα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τοῦ πλευρᾶς καὶ ἀναζητεῖται λύσις μακρὸν τῶν διωγμῶν. Ἄς εὐχρηθῶμεν νὰ καρποφορήσῃ ἡ εὐλογημένη αὐτὴ προσπάθεια;

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ὑπὸ Ἀρχιμ. ΑΓΓΕΝΤΙΟΥ ΠΑΣΤΡΑ

Ἰσως θεωρηθῇ περιττὴ ἢ μάλλον φορτικὴ ἡ σκιαγράφησις τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Ἁγίου γνωστοῦ εἰς πάντας ἐκ τε τῶν ἀπ' ἁμβωνος κηρυγμάτων καὶ τῶν Συναξαριστῶν καὶ ἄλλων βιβλίων ψυχοφελῶν, τὰ ὅποια κάμνουν λόγον περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου Ἱεράρχου. Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως ἡ ἔκφρασις καὶ διατύπωσις μιᾶς ἐρωτήσεως. Περιττὸς καὶ ἀνωφελὴς καθίσταται ὁ ἐπιούσιος ἄρτος καὶ ἡ καθ' ἡμέραν τροφή διὰ τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν; Μία τοιαύτη ἀντίληψις καὶ γνώμη θὰ ἦτο ἐπιπολαία καὶ ἀχαρακτήριστος, ἐὰν ἐτόλμων ἀνθρώπινα χεῖλη νὰ τὴν ἐκστομίσουν.

Τουναντίον ἄνθρωποι γνωστικοὶ καὶ εἰδήμονες θὰ ὑπεστήριζον πὼς ὁ ἄρτος καὶ αἱ ὑπόλοιποι τροφαὶ παΐζουν πρωτεύοντα ρόλον διὰ τὴν καλὴν σύστασιν καὶ διατήρησιν τοῦ σώματος καὶ ἄνευ αὐτῶν τοῦτο θὰ κατέπιπτε, θὰ ἐμαραίνετο, θὰ ἡφανίζετο. Ἐχει ὅμως καὶ ἡ ψυχὴ τὸν ἄρτον καὶ τὴν τροφήν της, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, δι' ὧν τρέφεται καὶ ζωογονεῖται, διότι ἄνευ πνευματικῆς τροφῆς καταπίπτει καὶ αὕτη ὡς τὸ σῶμα, φθίνει καὶ νεκροῦται.

Οἱ βίοι τῶν Ἁγίων κατ' ἐξοχὴν ἀσκοῦν τεραστίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὅταν ἀναγινώσκωνται μετὰ ζήσεως καὶ θερμουργοῦ ζήλου.

Εἰς τῶν Ἁγίων τούτων, τοῦ ὁποίου ὁ βίος παρέχει ἐξαίρετα παραδείγματα ἀνωτέρας διαβιώσεως, ἀγάπης, φιλανθρωπίας, ὁρθῆς πίστεως, ταπεινώσεως καὶ ἄλλων πολλῶν ἀρετῶν, εἶναι καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος.

Τὸ ὄνομά Του ἔχει καταστῇ πασίγνωστον εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν μετὰ πεποιθήσεως πὼς ἀποτελεῖ ἓνα τῶν δημοφιλεστέρων Ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ διάπυρος καὶ ἡφαιστειώδης ζῆλος δι' οὗ ὑπερμάχησε σθεναρῶς διὰ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν κατὰ τῶν αἰρετικῶν διεγείρει τοὺς ἔχοντας μὲν τὴν χλιαρὰν πίστιν τὴν ἄνευ ἔργων εἰς πίστιν δι' ἀγάπης ἐνεργουμένην, τοὺς δὲ ζηλωτὰς τῆς πίστεως καθιστᾷ ἀκαταγωνίστους μηχητὰς προθύμους καὶ νὰ νῶσι αὐτοὺς ἀκόμη διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Καὶ ἐγκάθειρκτος διετέλεσεν ὁ θεῖος οὗτος Ἱεράρχης ἰσχυρῶς ἀντιταχθεὶς ἐν τῇ Ἀ'. Οἰκουμένικῃ Συνόδῳ κατὰ τοῦ Ἀρείου, ὃν καὶ ἐράπισεν, μὴ ἀνεχόμενος νὰ βλασφημῇται ἡ Θεότης τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ παρασύρῳ εἰς τὴν πλάνην ταύτην πολλοὶ Ἀρχιερεῖς ὑπὸ τοῦ δολίου καὶ ὑποκριτοῦ Ἀρείου.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς πάσχοντας, ἡ συμπάθειά του πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀδικουμένους τὸν κατέστησαν ἰδιαίτερος ἀγαπητὸν εἰς πάντας, ὥστε ὅλοι θλιβόμενοι, οἱ δυστυχοῦντες καὶ κατατρυχόμενοι ὑπὸ ποικίλων συμφορῶν εἰς Αὐτὸν κατέφυγον, ὡς εἰς πατέρα φιλόστοργον, ὁ ὅποιος μεριμνᾷ καὶ προνοεῖ δι' ὅλα τὰ τέκνα του. Πλείστους δσους ἐκ

κινδύνων ἀπήλλαξε, ἐκ συμφορῶν ἐλύτρωσε, ἐκ καταδίκης καὶ βεβαίου θανάτου ἡλευθέρωσε, ἐξ αἱμαλώσεως ἐρρύσατο καὶ ἄλλων πολλῶν χαλεπῶν περιστάσεων διέσωσεν.

Ὁ βίος του γέμει θαυμάτων, τὰ ὅποια ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐτέλεσεν.

Τὰ περισσότερα δὲ τῶν θαυμάτων τούτων ἀναγόνται εἰς τὸν θαλασσινὸν βίον, διὸ καὶ ὁ διασημότερος τῶν διηγηματογράφων τῶν νεωτέρων χρόνων Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης ἀποκαλεῖ τὸν Ἅγιον Νικόλαον «Ἅγιον τῶν θαλασσινῶν» εἰς τὰ διηγήματά του, εἰς ἃ πολλάκις γίνεται λόγος διὰ τὸν «οἶνοπα πόντον», ὅπως ὀνομάζει τὸ ὕγρον στοιχεῖον ὁ Ὅμηρος.

«Σωτὴρ τῶν πλεόντων» λοιπὸν ἀνεδείχθη ὁ Ἅγιος Νικόλαος, διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουν συνδέσει τὴν ζωὴν των μὲ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ στοιχεῖον, τὴν θάλασσαν, τὸν Ἅγιον Νικόλαον προστάτην των, εἰς Αὐτὸν καταφεύγουν εἰς κρίσιμους στιγμὰς, τὴν βοήθειάν του ἐπικαλοῦνται, ὅταν τὸ ὕγρον στοιχεῖον, ἐξαγριοῦται καὶ θέλῃ τὰ πάντα νὰ καταποντίσῃ εἰς τὰ ἀχανῆ βάθη του. Ἡ λαϊκὴ ψυχὴ πρὸ πάντων ἔχει ἀγαπήσει ὑπερβαλλόντως, ὡς προείπομεν, τὸν Ἅγιον Νικόλαον, τοῦ ὁποίου μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ πενιχοὺς ναῖσκους ἔχει ἀνεγείρει εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ὅπου ὑφίσταται ἡ Ὁρθοδοξία.

Ἀς ζητῶμεν πάντες τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ πιστοῦ θεράποντος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἅς τὸν ἐπικαλούμεθα, ὅταν αἱ ἀντιξοότητες τοῦ βίου καὶ αἱ δυσκολίαι καθιστοῦν τραχεῖαν, κοπιώδη τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς.

Ἀς μιμούμεθα παραλλήλως, ὅσον δυνάμεθα, τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν χριστομίμητον πολιτείαν του, ἵνα ἐπιβλέπῃ ἐφ' ἡμᾶς εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μεσιτεύσῃ πρὸς Κύριον νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς αἰώνιου κολάσεως καὶ νὰ μᾶς κατατάξῃ μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐνθα οἶκε φῶς τὸ ἀπρόσβιον.

Παναγύρεις Ἱερῶν Ναῶν

Τὴν 9ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς Ἁγίας Ἀννης (δισυπόστατος Ναὸς Ἁγίων Τριῶν Παρθένων Ρούφ). Ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλῆ Μέγας Ἑσπερινὸς τὴν δὲ πρωΐαν Θεία Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας.

— Τὴν 12 τοῦ περ. μην. Πανηγυρίζει καὶ ὁ ἐν Σαλαμίνῃ (Κούλουρη) Ἱερός Ναὸς Ἁγίου Σπυρίδωνος. Καὶ ἐκεῖ θὰ λάμῃ χώραν λαμπρὰ ἑορτή.

ὑπεύθυνος ὁλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγο, 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Ἡ ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ Ἡ ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΙΕΡΑΤΕΙΟΥ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ ἡσυχολήθη ὁ ἡμερησίος Ἀθηναϊκὸς τύπος. Οὕτω αἱ περισσότεραι ἐφημερίδες ἀνέγραψαν σχόλια, ἀναλόγως τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζουν τὴν κατάστασιν καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς κατανοήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Ἐκτὸς τῶν σχολίων μερικαὶ ἐφημερίδες ἡσυχολήθησαν καὶ διεξοδικώτερον περὶ ἡμῶν. Ὁ «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» ἀνέγραψε περίληψιν ἅπαν τῆσεώς μας πρὸς τὸν Μητροπολίτην Χίου· ἡ δὲ «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» διὰ τοῦ ἐγκρίτου αὐτῆς δημοσιογράφου κ. Πολ. Παπαϊωάννου, προσέβη εἰς εἰδικὴν ἔρευναν (ρεπορτάζ) διὰ τὸ ζήτημά μας. Τὴν ἔρευναν τὴν χαρακτηρίζει ἀντικειμενικότης καὶ σεβασμὸς πρὸς τὸ δίκτιον καὶ τὸ δρθόν. Ὁ ἐγκρίτος δημοσιογράφος τῆς «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ» ἀνῆλθε εἰς τὰ γραφεῖα καὶ συνήντησε ἕνα κλιμάκιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἔσχε μακρὰν συνομιλίαν. Ὁ καρπὸς τῆς συνομιλίας αὐτῆς ὑπῆρξε πολὺτιμος. Σοβαρὰ ἀνακοινώσεις, ἀποδίδουσαι τὸ πνεῦμα καὶ φρόνημα τῆς κινήσεως μας, εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος καὶ διεφωτίζετο οὕτω ἡ κοινὴ γνώμη περὶ ἡμῶν. Διὰ τῶν ἀνακοινώσεων αὐτῶν παρεσχέθη ἡ πολὺτιμος εὐκαιρία εἰς τὴν πνευματικὴν ἡμῶν ἡγεσίαν νὰ ἀκουσθῇ, ἔστω καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν μιᾶς ἐφημερίδος κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ στοιχειώδους ἀξιώματος τῆς δικαιοσύνης: «audiator et altera pars—ἄς ἀκουσθῇ καὶ ἡ ἑτέρα πλευρά», ἐφ' ὅσον ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία δέν... συγκатаβαίνει ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἀντιχριστιανικῆς τῆς ἐπάσσεως, διὰ νὰ συνομιλήσῃ φιλοστόργως μὲ ἡμᾶς. Ὅλον τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα ἠσθάνθη ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν ἀναγινῶσκον τὰς ἐπισήμους ἀπόψεις τῶν πολυσεβάστων ποιμένων του, οἱ ὁποῖοι φέσει καὶ θέσει ἔχουν τὸ δικαίωμα καὶ τὴν εὐθύνην τῆς πνευματικῆς Ἡγεσίας.

Κατεπλάγησαν δὲ πάντες, ὅταν μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, ἀνεγίνωσκον ἐτέρας δηλώσεις ἑνὸς λαϊκοῦ, ἀρνούμενου εἰς τὸν κλῆρον τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ γνώμην ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ θεωροῦντος ὡς κακὴν τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία εἶναι σχισματικὴ!! Διὰ τῶν δηλώσεων αὐτῶν ἀνετρέπετο αὐτὴ αὐτὴ ἡ βῆσις τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ ἐχαρακτηρίζοντο ἅπαντες, οἱ ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦ λειτουργικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀνόητοι καὶ καιροσκόποι! Ἐπόμενον ἦτο δὲ νὰ δημιουργηθῇ σύγχυσις, ἡ ὁποία συντόμως ἀπεκατεστάθη, χάρις εἰς τὴν σταθερὰν ἀξίωσιν τοῦ Ἱερατείου νὰ ἀνασκευασθῶσιν αἱ παράξενοι αὐταὶ δηλώσεις, εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀξιότιμου συντάκτου τῆς «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ», ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν τῶν παλαιμάχων ἀγωνιστῶν καὶ μελῶν τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. κ. Γεωργίου Τρικαλινοῦ,

Δημητρ. Λαμπροπούλου, Ἀντωνίου Λογαρά, Ρήγα Ζαφειρίου καὶ Εὐαγγέλου Μεϊντάνη, οἵτινες ἐπέμειναν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀνασκευῆς τῶν ἀνατρεπόντων τὰς βάσεις τοῦ Ἀγῶνος περιέργων δηλώσεων.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξέδωκε πρὸς δημοσίευσιν εἰδικὸν ἀνακοινωθὲν τὸ ὁποῖον ὁμῶς δὲν ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ», διότι ὑπεχώρησε ἐξ ἀγάπης πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ δηλώσαντος νὰ δώσῃ ἐκεῖνος τὸν τύπον τῆς ἀνασκευῆς, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Καὶ τὸ μὲν θέμα τῶν ἀτυχῶν δηλώσεων ἔληξε· νομίζομεν ὅμως, ὅτι ἐξ αὐτοῦ θὰ πρέπει νὰ παραδειγματισθῶμεν, ὥστε νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ἀναπότρεπτον ἀνάγκην τῆς ὑπευθύνου ἡγεσίας, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὁ κλῆρος. Οὐδεὶς ὑποτιμᾷ τὴν συμβολὴν τῶν λαϊκῶν· οὐδεὶς παραγνωρίζει τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας τούτων· οὐδεὶς ὑποβιβάζει τὸν λαὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν πληβείων, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν μετέχουν δικαιοματικῶς εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου· Ἐκ τῶν πραγμάτων ὁμως θεμελιούται ἡ μοναδικὴ εὐθύνη τοῦ Κλήρου εἰς τὸν τομέα τῆς ἐξουσίας. Ὁ Ἀγὼν εἶναι Ἐκκλησιαστικὸς· καὶ ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας εἶναι ὁ Κλῆρος.

Δὲν ἀποσιωπῶμεν τοιαῦτα φαινόμενα, διότι ὡς ὀφειλόμενα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν παρουσιάζονται εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, ἀλλὰ καὶ διότι ἐλπίζομεν, ὅτι τοποθετοῦμεν τὰ πράγματα ἐκεῖ ποῦ πρέπει, ὥστε νὰ μὴ ἀναζητῶμεν ἄλλου, ἐσφαλμένως, τὰ σχήματα καὶ τὰς μορφὰς μιᾶς ὥρας καὶ ἀθανάτου ιδέας, οἷα ἡ ἀγωνιζομένη Ὁρθοδοξία. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀληθείας δὲν βιάπτε· ἡ ἐκμετάλλεσις τῆς ἀληθείας κρημνίζει.

Ἐντυχῶς ὅμως, παρὰ τὰς ἐνίοτε παρουσιαζόμενας διαφορετικὰς ἀντιλήψεις, δὲν συναντῶνται εἰς τὰς τάξεις μας ἀσεβεῖς ἐκμεταλλεῖς τῆς ἀληθείας, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ὁ ἀγωνιζόμενος λαὸς καὶ κλῆρος φυκτωροῦν ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς ἀπορρήτου Ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡμερολόγια 1959

Ὁ ἀκαταπόνητος καὶ πολὺτιμος συνεργάτης τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὁσιολογιώτατος μοναχὸς Ἀντώνιος Μουστάκας συνέταξε τὴν ὕλην τῶν ἡμεροδεικτῶν τοῦ 1959, ἅπανα ἐκτυπῶνται. Παρακαλοῦνται τὰ παραρτήματα καὶ οἱ ἰδιῶται νὰ παραγγείλουν, διότι ἡ διάθεσις τῶν θὰ γίνῃ μόνον κατόπιν παραγγελιῶν.

Ἡ ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΛΕΚΚΑ - ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὡς εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος δημοσιεύομεν, ἡ «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἐξεδήλωσε τὸν πρὸς τὸν ἀείμνηστον Ποιμενάρχην σεβασμὸν τῆς. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ ἀντιπρόεδρος κ. Ἄννα Λέκκα—Παπαγεωργίου ἱατρὸς ἐξεφώνησε ἐπὶ τοῦ τάφου τὸν κάτωθι λόγον:

«Παρθένον τρία ὁλόκληρα ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Σειπτός ἡμῶν Ποιμενάρχης, ἐγκατέλειψε τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ζωὴν διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κύκλον τῆς αἰωνιότητος.

»Παρ' ὅλην ὅμως τὴν πάροδον τόσου χρονικοῦ διαστήματος ὁ πανδαμάτωρ χρόνος δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν μνήμην ἡμῶν, τῶν συνεργατῶν του, τὴν μνήμην Αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ διαρκῶς νὰ εὑρίσκεται μέσα μας καὶ νὰ μᾶς καθοδηγῇ εἰς τὰς ἀγαθοεργούς ἐκεῖνας πράξεις, αἱ ὁποῖαι συνθέτουν τὴν ἔννοιαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ ἡ μνήμη Αὐτοῦ μένει ἀλησμόνητος, διότι μὲ τὴν εἰς Κύριον ἀποδημίαν Του ἐξέλειπεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος συνεκράτη τὰ πάντα καὶ ὁ ὁποῖος διὰ τῆς πραότητός του, καὶ μὲ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος μὲ τὸ ὅποιον τόσον δαφυλῶς τὸν εἶχεν προκίσει ὁ Θεός, κατώρθωσε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς φυσικὰς ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνους ὅμως ἀντιξοότητες αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν ἐμπόδια εἰς τὴν ἐπίτευξιν καὶ ἐπίλυσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ διὰ τὸν ὅποιον οὗτος ἡγωνίσθη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν εὐδόωσιν αὐτοῦ ἀπέθανεν.

»Ἄν ὅμως τὸ φθαρτὸν σῶμα Αὐτοῦ δὲν εὐρίσκειται σήμερον πλησίον μας, ἐν τούτοις τὸ πνεῦμα Αὐτοῦ φτερυγίζει γύρω μας καὶ μᾶς ἐμψυχώνει καὶ μᾶς καθοδηγεῖ εἰς τὸν ὡραῖον ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ ὁποίου μαχόμεθα καὶ διὰ τὸν ὅποιον οὗτος μαχόμενος ἔπεσεν.

»Καθ' ἣν ὅλων μας εἶναι νὰ διατηρήσωμεν ἀμείωτον τὴν ὑπαρξίν τοῦ πνεύματος Αὐτοῦ, καὶ διὰ τῶν ἔργων μας καὶ πράξεών μας νὰ τονίσωμεν καὶ νὰ διακηρύξωμεν πανταχοῦ, ὅτι καὶ ἐὰν τὸ σῶμα ἐξέλειπεν ἐν τούτοις ὅμως τὸ πνεῦμα ἔκείνου παραμένει ἀναλλοίωτον καὶ τὸ Πνεῦμα ἔκείνου εἶναι ἔκείνο τὸ ὅποιον θὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ μὲ γνώμονα τοῦτο θὰ διατηρήσωμεν ἀμείωτον τὴν συνοχήν τοῦ ἀγῶνος.

»Μέσα εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς ὕλης καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ μισοκάλου προσωπικότητες ὡς ἔκείνου δὲν λησιμονοῦνται ἀλλὰ οὔτε καὶ ὑπάρχουν καθ' ὁμολογίαν καὶ ἄλλων Ἱεραρχῶν.

»Ὁ χρόνος σταματᾷ πρὸ Αὐτοῦ καὶ δὲν συμπαρασύρει εἰς τὴν τροχίαν τῆς λησιμοσύνης Ἱεράρχας ὅπως Αὐτός. Ἀλλὰ ὁ χρόνος ἀντιθέτως προχωρῶν ἀφίνει εἰς τὸ διάβα του, κατὰ θεῖαν παραχώρησιν, ὡς φωτεινὰ σημεῖα τέτοιες ὑπάρξεις, διὰ ν' ἀποτελοῦν αὐταὶ τοὺς Φωτοδότας εἰς τοὺς ἐπιγενωμένους καὶ νὰ γίνωνται παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

»Ἡ σημερινὴ μας συγκέντρωσις ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ἐλαχίστου φόρου τιμῆς πρὸς τὸν ἐκλιπόντα Ποιμενάρχην ἡμῶν, μᾶς δίδει, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς του τὸ ψυχικὸν σθένος διὰ ν' ἀν-

τλήσωμεν νέας δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλεται νὰ ὑπάρχουν διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ὡραίων καὶ ὑψηλῶν παραδόσεων τῶν ὁποίων Οὗτος ἦτο ἐμπνευστής.

»Ἀναπαύσου ἐν εἰρήνῃ, Ἁγίε Πρόεδρε μας. Οἱ ἀγῶνες Σου δὲν ἐπῆγαν ἐπὶ ματαίῳ. Παρὰ τὰς ἐξωτερικὰς, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικὰς δυστυχῶς ἀντιξοότητας, ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δὲν πρόκειται νὰ χαθῇ. Διότι ὁ ἀγὼν ἡμῶν δὲν εἶναι κοινὸς ἀγὼν, εἶναι ἀγὼν διὰ τὴν ἀληθειαν καὶ τὴν πίστιν. Καὶ οὐδέποτε ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας θ' ἀφήσῃ ἀνυπεράσπιστον ταύτην καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ὕλης.

»Οὐδέποτε πρόκειται νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ σκότος τοῦ φωτός διότι ὡς εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς καὶ ἡ ἀλήθεια...».

Αἱ Κυραὶ καὶ Δίδες τοῦ Σωματείου «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» τοῦ ὁποίου Σὺ ὑπῆρξες ἰδρυτῆς εἰς ἐνδειξὴν ἀπειροελαχίστου σεβασμοῦ καταθέτομεν τὸ Στέφανον τοῦτον κλίνουσαι εὐλαβῶς τὸ γόνυ πρὸ τοῦ σεπτοῦ Σου τάφου καὶ εὐχόμεθα, ὅπως μεσιτεύσῃς εἰς τὸν Κύριον νὰ μᾶς ἐμψυχώσῃ καὶ νὰ μᾶς καθοδηγῇ διὰ νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸν ὑψηλὸν ἀγῶνα, τὸν ὅποιον Σὺ, θεῖα ἐμπνεύσει ἡρωιστες ἀλλὰ δὲν εἶχες τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃς τοῦτον ἐπικρατοῦντα.

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε Ἁγίε Πρόεδρε».

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΙΕΡΙΧΟ

Καὶ ἰδόντες αὐτοὺς
Δὲν ἀντιπαρῆλθον

Ἐὰν ὁ Κύριός μας, εὐρίσκετο καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν, ὡς ἄνθρωπος, καὶ ξανάλεγε τὴ περιφνημον παραβολὴν του, τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, θὰ ἦτο μὲν δριμύτης καὶ καυστικός, ὅπως καὶ πρίν, διὰ τοὺς Λευίτας, θὰ ὁμιλοῦσε ὅμως συγχρόνως καὶ διὰ μίαν ἐξαίρεσιν. Τὴν ἐξαίρεσιν ποῦ ἀποτελοῦν πλείστοι ἱερεῖς τοῦ ἀγῶνος μας.

Ἀκούραστοι, ἀκαταπόνητοι καὶ πάντοτε πρόθυμοι οἱ ἱερεῖς αὐτοί, δὲν ἀφίνουν εὐκαιρίαν, διὰ μὴ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπην τους, τὴν στοργὴν τους καὶ τὰ πατριωτικὰ τους αἰσθήματα, διὰ τὰ τέκνα τους, τῶν Παραρτημάτων ὅπου δὲν ἔχουν μόνιμον ποιμένα.

Οὕτω τὸ Σάββατον καὶ Κυριακὴν τῆς 24ης καὶ 25ης Νοεμβρίου, ὁ Πατὴρ Γρηγόριος Παπαβλάχος, μέλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, μετέβη εἰς Μελισσοχώριον Θηβῶν, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

Ὁμοίως καὶ ὁ Πατὴρ Διονύσιος Καλάργουρος τὴν 24ην, 25ην καὶ 26ην Νοεμβρίου περιώδευσεν τὴν Πελοπόννησον λειτουργήσας καὶ κηρύξας εἰς τὰς Κολλίνας, τὰ Βούρβουρα καὶ τὴν Σπάρτην.

Ἐπίσης ὁ Πατὴρ Ἀγαθάγγελος Βούρδουλας μετέβη εἰς Σάμον καὶ εἰς Φύλλα Εὐβοίας, ὅπου ἐξυπηρέτησε τοὺς ἐκεῖ ἀδελφούς ἐξομολογήσας καὶ κοινωνήσας αὐτούς.

Ἀξίζει ἔπαινος διὰ τοὺς ἱερεῖς αὐτούς, διότι πράγματι γνωρίζουν τὸν προορισμὸν τους καὶ εἴθε τὸ παράδειγμά τους νὰ μιμηθῇ ὅλος ὁ κλήρος.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ

(Χρυσοπηγή)

«Έκδοσις Πηγῆς Ὁρθοδόξου βιβλίου Ἀθῆναι 1958

Μέσα εἰς τὸν ἐκδοτικὸν ἐσμόν τῶν ἡμερῶν μας σπανίως κυκλοφοροῦν βιβλία μὲ κύρο, καὶ ἀπήχσιν πανελλαδικήν καὶ σχεδὸν οἰκουμένην. Δι' αὐτὸ τὴν ἐκδοσὶν τῶν λόγων τοῦ φωστῆρος τῆς Ἐκκλησίας Μελετίου Πηγᾶ πρέπει νὰ τὴν χαιρετίσωμεν ὡς εὐαγγέλιον χαρᾶς, καὶ ὡς μὴνυμα πνευματικοῦ γεγονότος. Καὶ τοῦτο ὅχι μόνον διότι οἱ εὐαγγελικοὶ λόγοι τοῦ χριστιανοῦ αὐτοῦ ἤρωος ἀνασῶρθεν διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ φῶς ἐκ τῆς σκόνης τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ ἐκ τῆς λήθης τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ κυρίως διότι ἡ μορφή τοῦ ρήτορος τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐθνοθρησκευτικοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς ἵσταται γιγαντιαία καὶ ἐπιβλητικὴ εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ χριστιανισμοῦ δίπλα εἰς τοὺς Καππαδόκας, τοὺς Φωτίους καὶ τοὺς Δαμασκηνούς.

Εἶναι ἀποκαρδιωτικὸν βεβαίως τὸ γεγονὸς ὅτι ἕκα τὸν τόσα ἔτη ἐθνικῆς ζωῆς δὲν ἤρκεσαν νὰ φέρουσιν εἰς τὸ φῶς τὰ θεμέλια τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν ἀπὸ ἄνδρας ὡς τὸν Μελετίον καὶ εἰς ὥρας φοβερῶν ἐθνικῶν περιπετειῶν, ἀλλ' εἶναι παρήγορος ἡ διαπίστωσις ὅτι ἡ ἀκατάσχετος δίψα, ἡ πνευματικὴ ἀναζήτησις τῶν καιρῶν μας καὶ ἡ στρόφη πρὸς τὰς ζειδωρούς πηγὰς τῶν ὑδάτων εὐρίσκει ἐκφραστὰς οἷτινες μὲ ἀπείρους μόχθους ἀνασύρουν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀφάνειας καὶ προσφέρουσιν εἰς σύμπαντα τὸν ἑλληνισμόν καὶ τὸν Χριστιανισμόν τόνους ὕψλης πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως.

Μία τοιαύτη τιμὴ ἀνήκει καὶ εἰς τὸν ἐκδοτικὸν ὀργανισμόν «Πηγὴ Ὁρθοδόξου βιβλίου», ὅστις ἀπὸ τὴν πρώτην του προσπάθειαν ἔρριψεν ἕνα ὀγκώλινον εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ γράμματα τοῦ τόπου μας καὶ ἀπέδειξεν τὴν δυνάμιν του νὰ συλλάβῃ τὸν σφίγμὸν τῆς ἐποχῆς μας καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ βαθύ αἶτημα τοῦ πνευματικοῦ ἀναβαπτισμοῦ.

Βεβαίως οἱ πάντες γνωρίζουν ὅτι ὁ Πηγᾶς, ὡς Πατριάρχης Ἀλεξανδρίας, βαθύτατα καλλιεργημένος καὶ μὲ τεραστίας πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις ἐμεσουράνησε ὡς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους εἰς ἓν στερέωμα ζοφῶδες ἔλαμψε δὲ καὶ ποδηγέτησε τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς Ἕλληνας.

Τὶ ἀκριβὲς ὅμως εἶναι τὸ φαινόμενον «Πηγᾶς», καὶ ποῖα κοσμογονικὴ δυνάμις ἐμφαλεῖ εἰς τὸν λόγον του, ποῖα συγκλονιστικὰ χριστιανικὰ βιώματα ἀναβλύζουν καὶ πηδακίζουσιν ἀπὸ τὴν θερμουργὸν πίστιν του ἀπὸ τὴν χρυσοστόμειον ρητορείαν του ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν σοφίαν καὶ ἀπλότητά του, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατανοηθῶν ἂν δὲν διαβάσῃ κάποιος, ἂν δὲν ταξιδεύσῃ εἰς τὸν ὠκεανὸν τῶν σελίδων καὶ τῶν λόγων του, ἂν δὲν κατέλθῃ ἕως τὰ ἔγκατα, τὰ πυρακτωμένα καὶ κοσμογονικὰ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας τὴν ὁποίαν μὲ τόσην πληρότητα ἐκφράζει.

Ὁ λόγος τοῦ Μελετίου μεταμορφώνει, ἐξευγενίζει, μορφοποιεῖ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Τὴν ἀνεβάζει εἰς τοὺς οὐρανούς τῆς παραδεισοῦ ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν δεῖξιν τὴν δύνανται τοῦ ἀγαθοῦ, τὴν κατεβάζει εἰς τοὺς φοβεροὺς κόσμους τῆς οὐδύνης καὶ τῆς κολάσεως διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸ κακόν, τὴν ταξιδεύει εἰς τὸν ἄπειρον κόσμον τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς αἰωνιότητος.

Ἀλλὰ ἐπάνω ἀπ' ὅλα ὁ Πηγᾶς εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἐμμονῆς εἰς τὴν ἀγίαν πίστιν μας, τῆς συντηρήσεως τῶν παραδόσεων καὶ τῶν θεμελίων τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ εἶναι αὐτονόητον πόσον ἀναγκαῖον εἶναι αὐτὸ εἰς τοὺς σημερινούς καιρούς. Εἰς τοὺς καιρούς τοῦ ἡμετέρου καὶ ὁ ἐκμοντερνισμὸς ἐπιχειροῦν νὰ κλονίσουν τὸ κύρος ἀκόμη καὶ δογμάτων, πρὸς ὁ λειτουργικὸς βίος τῆς Ἐκκλησίας δυστικοποιεῖται καὶ «ἐκπολιτίζεται», ὁ Πηγᾶς εἶναι φωνὴ διὰ τοῦτο, προσανατολὸς πρὸς ἀσφαλὲς, τροχοπέδη πνευματικῆς.

Ἡ ἐπιδρασίς του ἀσφαλὲς θὰ φανῇ λυτρωτικὴ καὶ τὸ πνεῦμα του θὰ περάσῃ ὡς πνοὴ ζωογόνος.

Εἰς τὸν τόμον αὐτὸν ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει 31 συγκλονιστικοὺς λόγους τοῦ Πηγᾶ, παρελαύνουν ὅλα τὰ πνευματικὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, θίγονται ὅλα τὰ φλέγοντα προβλήματα καὶ δίδονται ἀπαντήσεις μοναδικῆς ἐκκλησιαστικῆς σοφίας, δι' αὐτὸ θεωροῦμεν τὴν ὡραίαν καλαίσθητον καὶ ἀριστουργηματικὴν αὐτὴν ἔκδοσιν μοναδικὸν ἀπόκτημα διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ γράμματα τοῦ τόπου μας, τὸ συνιστοῦμεν δὲ εἰς ὅλους τοὺς φιλομαθεῖς. 1

Ὁ Πηγᾶς θὰ πρέπει νὰ γίνῃ κτῆμα καθενὸς ὅχι μόνον τυπικῶς μὲ τὴν ἀγορὰν τοῦ βιβλίου ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς. Ὁ Πηγᾶς εἶναι βίωμα εἶναι πηγαία ζωὴ.

Εἰς τὸν ἐκδοτικὸν δὲ οἶκον «Πηγὴ Ὁρθοδόξου βιβλίου» ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὴν μεγίστην αὐτὴν προσφοράν, εὐχόμενοι συνέχισιν τῆς πνευματικῆς ταύτης ἀναστηλώσεως τῆς χριστιανικῆς μας κληρονομίας ἐπ' ἀγαθῶ συμπαθῆς τῆς συνθλιβομένης ὑπὸ κακοποιῶν δυνάμεων Ὁρθοδοξίας.

ΠΑΝΑΓ. Ι. ΒΡΕΤΑΚΟΣ

«Ἡ Χριστιανικὴ Δημοκρατία»

Καὶ ἄλλοτε εἴχαμεν τονίσει τὴν σημασίαν τοῦ ὠραίου χριστιανοκοινωνικοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον διεξάγει ἡ «Χριστιανικὴ Δημοκρατία» ὑπὸ τὸν ἐμπνευσμένον Διευθυντὴν αὐτῆς κ. Νικόλαον Ψαρουδάκη. Εἰς τὸ ὅπ' ἀρ. 83 φύλλον μετὰ θάρρους καὶ ἀπεδεικτικῆς ἰσχύος τονίζεται (ἐξ ἀφορμῆς κριτικῆς βιβλίου τοῦ κ. Β. Ἰωαννίδου καθηγητοῦ Πανεπιστημίου) ἡ καταδίκη τοῦ πλοῦτος ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου. Συγχαιροῦμεν καὶ πάλιν τὴν συνάδελφον διὰ τοὺς ὠραίους ἀγῶνας πρὸς ἐπικράτησιν τῶν κοινωνικῶν ἀξιών τοῦ Εὐαγγελίου.

Κήρυγμα εἰς τὰ γραφεῖα

Καθ' ἐκάστην Τρίτην ἀπόγευμα τὰ κατηχητικὰ μετὰ τῆς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» συγκεντρώνονται εἰς τὰ γραφεῖα, ὅπου γίνεται σχετικὴ ὁμιλία.

Ἀθλιὸς τυχοδιωκτισμὸς

Πληροφορούμεθα ἐξ ἐγκύρου πηγῆς, ὅτι «οἱ ἐπισκοποὶ» τοῦ αἰδουσιολογιώτατου κ. Εὐγενίου Τόμπρου γονυπετεῖς ἐκλιπαροῦν τὸν οἶκον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τύχωσιν «συγγνώμης». Ἐπόμενον ἦτο! Ἀπίθανοι ἀγωνισταί, ἀγευστοὶ τοῦ βαθύτερου πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, τολμηροὶ κυνηγοὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιομάτων ἐπεχείρησαν, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον, νὰ ἰδῶσιν ἑαυτοὺς «ἐπισκόπων». Ὅταν ὅμως ἐφύσησεν ὁ ἀνεμος τοῦ ἀγῶνος, τότε ἀνηράγη ἡ λεοντὴ καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ὀθλιότης! Ἐλπίζομεν τὸ τοιοῦτον νὰ συνετίσῃ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφούς, οἵτινες ἡκολούθουν τὸ ἔκνομον καθεστῶς καὶ νὰ ἐπέλθῃ σιγὰ-σιγὰ μία προσέγγισις. Τὸ ἐλλεῖπον δὲν εἶναι ἡ ἀρχιερατικὴ ἀβάδεια. Ἄς τὸ προσέξωμεν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ πιστοὶ εἰς πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας πληροφορίας πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κανίγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

«Ἐν πνευματικὸν χρόος

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΒΑΡΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

«Ὁ ἀγωνιστὴς

Ἀνάμνησις παλαιῶν ἐνδόξων ἡμερῶν καὶ ἀναβάπτεισι εἰς πνευματικὸν λουτρὸν ἀπετέλεσεν τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου ἡμῶν κυροῦ Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, λάμπαντος ὡς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους καὶ κατευγάσαντος τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πολλὰς δεκαετηρίδας.

Τοῦτο τελεσθὲν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίας Παρασκευῆς Μοναστηρακίου συνεκέντρωσεν τὸν πληθῶνικὸν αὐθορμητισμὸν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπετέλεσεν μίαν εἰσέτι μαρτυρίαν περὶ τοῦ ἀμειώτου ὁρθοδόξου καὶ μαχητικοῦ φρονήματος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Διότι καὶ ὁ τιμώμενος ἀρχιερεὺς ἀπετέλεσεν τὸ ἀδιάφθορον σύμβολον τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰ Πάτρια, τῆς ἠθικῆς ἀκεραιότητος, τῆς μαχητικότητος καὶ τοῦ πρωτοχριστιανικοῦ ζήλου, χάριν τοῦ ὁποίου τὸν δρόμον τετέλεκε τὴν πίστιν τετήρηκε καὶ τέλος ἐπέσεν ἐπὶ τῶν ἐπαλλέων ὡς ὑψηλὸς ὁρθόδοξος δοῦς.

Οὕτω καὶ αἱ κακουχίαι καὶ αἱ ἐξορίαι καὶ οἱ προπολακισμοὶ καὶ τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα, μὲ τόσον πνευματικὸν ἡρωϊσμόν ἐδέχθη, ἐφάνη ὅτι δὲν ἐχάθησαν δὲν ἐσβέσθησαν, ἀλλὰ ἔφερον καρπὸν ἐξηκονταπλάσιον καὶ ἑκατονταπλάσιον. Γύρω ἀπὸ τὰ τετιμημένα λείψανα τοῦ ἁγίου ἱεράρχου δὲν συνωθεῖτο προχθὲς τὸ πλῆθος τῶ ἀνώνυμον καὶ τὸ ἀδιάφορον, ἀλλὰ οἱ πνευματικοὶ ἀγλαοὶ καρποὶ τῆς φλογὸς ἀρχιερατικῆς του ψυχῆς, ἥτις ἐχαλούχησε γενεάς, ἀνέστησε ἡμιθανεῖς πνευματικῶς καὶ ἐνέκλεισε εἰς τὰ θεομνηστῆρά του τὸν παλμὸν τῆς χειμαζομένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μέγας ὁ ἀνὴρ. Αἰ' αὐτὸ καὶ ἡ τιμὴ του μεγάλη. Δεκάς ἱερέων μας, προεξάρχοντος τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Κιούση, ἐτέλεσεν τὴν σεμνὴν καὶ βαθύτατα συγκλονιστικὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν. Τὰ σύμβολα τῆς ποιμαντορικῆς Του ἐξουσίας ἐκάλυπτον τὰ λείψανα τοῦ ἥρωος μαχητοῦ.

Ἐκατοντάδες ὀφθαλμοὶ προσηλοῦνται εἰς τὰ σύμβολα ταῦτα καὶ τὰ πρόσωπα ὁμοιάζον ὡς νὰ ἦ κουνον τὴν ἡχηράν, διάτορον καὶ πατρικὴν Του φωνήν.

Ὁ ὁμιλητὴς Θεολόγος κ. Δ. Μπατιστάτος ἀνέστησε τὸ ἐνδοξὸν παρελθόν. Αἱ ψυχαὶ συνεκλονίσθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγράνθησαν, ἡ φλόξ τῆς πίστεως ἀνερορίπισθη. Αὐτὸ ἦτο καὶ ἡ καλλιτέρα προσφορά πρὸς τὴν μακαρίαν ψυχὴν Του, ἥτις ἰσοβίως ἐπόθησε νὰ ἴδῃ τὴν στρατιάν τῶν μαχητῶν τοῦ Χριστοῦ ἀναγεννωμένην.

Ἡ ψυχικὴ αὕτη παλιγγενεσία γύρω ἀπὸ τὰ λείψανα τοῦ φθαρτοῦ σκηνώματος μιᾶς μορφῆς ἥτις σήμερον ἀγάλλεται εἰς τοὺς κόσμους τῆς δικαιοσύνης, ἔληξεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριά-

δος Λουτρακίου.

Ἐκεῖ ἀνεπαύθησαν τὰ ἅγια ὀστά τοῦ ποιμενά-χου μας, ὡς τὸ ἠθέλησεν καὶ ὁ ἴδιος ζῶν ἔτι, συνοδευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Χρυσοστόμου Κιούση, Μερχουρίου Καλοσκάμη, Γερμανοῦ Κότη καὶ Θεοφίλου Τσίρμπα, ὑπὸ πλῆθος κόσμου ἐπιβιβασθέντος δύο Ποῦλμαν, ἀλλὰ κυρίως ὑπὸ τῶν ψυχῶν σύμπαντος τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τοὺς κόσμους τῆς αἰωνιότητος ἡ ἁγία του ψυχὴ θὰ ἐνατενίζει πλήρη: ἐμπιστοσύνης τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ παράδειγμά του θὰ ἴσταται ἀνέσπερον ἄστρον πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ.

Μιμηταὶ του γινώμεθα.

«Ὁψιμος ζῆλος

Τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ» εἰς τὸ τελευταῖον του τεύχος ἐκφράζει τὴν δόνην του, διότι τὸ περιοδικὸν «ΕΙΚΟΝΕΣ» ἀναγράφον συνέντευξιν τοῦ ἐντιμοτάτου καὶ προσφιλεστάτου κ. Κ. Μπασιᾶ δημοσιεύει φωτογραφίαν Ἀρχιερέως, ὅπισθεν φωτογραφίας «ἀστέρος κινηματογράφου». Καὶ τὸ δημοσιογραφικὸν αὐτὸ κουτσμπολιὸ τὸ κάνει διὰ νὰ θίγῃ τὸν γνωστὸν διὰ τοὺς ὠραίους ἀγῶνας του Κληρικόν.

Θὰ ἐρωτήσωμεν ὅμως τὸν συντάκτην: Τώρα ἐνεφανίσθη ὁ ζῆλος του; ὅταν ἄλλα περιοδικὰ μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸ ἐξώφυλλον, δημοσιεύουν εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα γυμνὰς γυναῖκας, δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῇ; Ἐκτός ἐάν δὲν εἶχε σκεφθῇ τότε νὰ ρίψῃ βέλος κατὰ τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου!

Φαρισαϊκὴ ὑποκρισία!

Τὸ μήνυμα τῆς Ἱεραρχίας

Ὅλοι μὲ κατὰπληξιν ἀνέγνωσαν εἰς τὸ μήνυμα τῆς Ἱεραρχίας τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ παλαιοημερολογικόν. Κακότεχνος ἀντιγραφή τοῦ παρελθόντος, ἀψυχολόγητοι σκέψεις καὶ ἄλλα παρεμφερῆ γνωρίσματα χαρακτηρίζουν τὸ μήνυμα, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τοῦτου οὐ δὲν προσφέρει πρὸς οὐσιαστικὴν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος. Ὑποτιμοῦν τὴν νοημοσύνην τῶν οἱ Σεβασμιωτάτοι ἱεράρχαι, ἐάν νομίζουν, ὅτι τὸ παλαιοημερολογικὸν εἶναι παρονυχὴς δυναμένη εὐχερὴς νὰ ἀποκοπῇ ἔναι πρόβλημα, τοῦ ὁποῦ ἡ λύσις ἀπαιτεῖ σύνεσιν, λογικὴν ὀρθόδοξον φρόνημα θεώρησιν οὐχὶ ἀπὸ θέσεως ἰσχύος, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῶν Θεῶν καὶ ἱερῶν Κανόνων. Διὰ τὴν Κρατοῦσα Ἐκκλησία δὲν δέχεται σύστασιν μικτῆς ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν διαταγήν τῆς Κυβερνήσεως ἢ διατὶ δὲν ἐπικαλεῖται τὴν γνώμην καὶ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας;

«Εἰς Ἱεράρχης»

Ὑπ' αὐτὴν τὴν ὑπογραφὴν Ἀρχιερεὺς ἀναγράφει ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἐγκρίτου καὶ φιλάτου περιοδικοῦ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» περιποδύσαντες ἄρθρον, ἀναφερόμενον εἰς τὸ Παλαιοημερολογικόν. Τὸ ἄρθρον, λόγῳ τῆς σπουδαιότητός του, τὸ ἀναδημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα. Ἀξίζει πάντως νὰ τονισθῇ, ὅτι αἱ ἐν αὐτῷ χαρασσόμεναι γραμμαὶ ἐκφράζουν ἀντικειμενικότητα, σύλληψιν τοῦ ζητήματος καὶ πρὸ παντὸς θεώρησιν του ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἐνότητος τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας. Ἐκφράζομεν εὐσεβῶς τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν εἰς τὸν σεπτὸν καὶ ἀγνωστον εἰσέτι εἰς ἡμᾶς Ἱεράρχην, ἐλπίζοντες, ὅτι θὰ ἀποτολμήσῃ, χάριν τῶν διακηρυσσομένων ἀρχῶν του, κάτι γενναϊότερον τῆς ἀρθρογραφίας.